

FOERAGERENDE HOUTDUIF: ACROBAAT OF STUNTEL?

Op 18 oktober 1996 fietste ik om 17.30 huiswaarts door het Vondelpark. Al fietsend passeerde ik een Vlier waarin een Houtduif leek te hangen. Ik stapte van fiets om de vogel te bevrijden. Toen ik op de Vlier af kwam lopen, gleeed de Houtduif van de doorbuigende takken en vloog weg.

De Houtduif had zich helemaal niet verstrikt, wat ik aanvankelijk dacht, maar leek heel goed gebruik te maken van de oppervlakte-vergroterende werking van zijn vleugels. Hierdoor kon hij bij de bessen komen aan het eind van de kleine takjes. Bessen die hij stapje voor stapje, lopend op takken, niet zou kunnen bereiken.

Paul Marcus was zo vriendelijk voor mij uit te zoeken wat er in de Cramps over Houtduivengedrag stond. In BWP, vol iv, p. 315 vond hij onder het kopje 'food':

"Food taken principally on ground by walking and pecking. Also feeds in trees where remarkably agile, clambering among small branches, and will even hang upside down to reach food." (cursivering, JH)

Volgens mijn waarneming ging het echter niet om op zijn kop hangen, maar het daadwerkelijk gebruik van de vleugels om een groter aantal takken te betrekken bij het dragen van het eigen gewicht. Zodoende kon de Houtduif bij voedsel komen, dat anders onbereikbaar zou blijven.

Om hierover uitsluitsel te krijgen, wil ik de leden van de Vogelwerkgroep vragen om bij voorkomende waarnemingen van 'hangende' Houtduiven op te willen letten of er actief van de vleugels wordt gemaakt als draagmiddelen. Ik ben erg benieuwd naar uw berichten.

Jan Hendrik van Oers
Warmondstraat 173 hs
1058 KX Amsterdam
020-6171080